

pro názor, že by pro správní úřady vůbec povinnost takto vymezená vyplývala z t. zv. všeobecných zásad řízení správního.

Že ostatně není v zásadě ani možno na úřadech žádati, aby u každého písemného podání — pokud snad nepochází od stran jim osobně známých — z moci úřední zkoumaly, zda podatelé na nich podepsaní fakticky existují, resp. jsou-li to osoby právnické, zda existují po právu, podává se již z toho, že by požadavek takový ukládal úřadům i stranám taková břemena a znamenal by takové protahování všech úředních jednání, jaké z důvodů praktické potřeby připustiti nelze.

Ani ve speciálních předpisech o řízení ve věcech ochranných známek nelze naléztí ustanovení, z něhož by se v případě podání žaloby o výmaz známky podle § 3 znám. novely z r. 1895 — o jakou v daném případě šlo — dala ve směru shora naznačeném ministerstvu ukládati povinnost jdoucí dále, než zkoumati, zda z n á m k a, o níž se žaloba opírá, je skutečně v rejstříku dosud zapsána, způsobem odpovídajícím § 14 znám. zákona, a je-li podle této žaloby žalobcem subjekt, jenž je ve známkovém rejstříku uveden jako chránitel, t. j. majitel podniku, pro který byla známka zapsána.

Že v daném případě podání žaloby, jež zavedla podnět k vydání obou nař. rozhodnutí, resp. podání žádosti de pres. 18. října 1934 o úpravu prisouzených útrat bylo bývalo provázáno takovými okolnostmi, z nichž by bylo žal. min. musilo pojmouti pochybnosti ve směrech st-lkou dnes vytýkaných, stížnost sama nenamítá a soud také neshledal. Nelze proto důvodně tvrditi, že min. bylo povinno z úřední moci v těchto směrech prováděti nějaké šetření. Pak ale již proto nelze mluvit ani o vadnosti řízení, tím méně však o nějaké zmatečnosti, kterou by st-lka byla oprávněna uplatňovati teprve ve stížnosti podané k tomuto soudu, a musil proto soud její stížnost zamítnouti, aniž ovšem měl možnost zkoumati, zda st-lka by mohla nové okolnosti, o nichž podle svého tvrzení zvěděla teprve po vydání obou nař. rozhodnutí, uplatňovati v cestě obnovy řízení před žal. úřadem.

Č. 13.044.

Policejní věci. — Zdravotnictví: Základem trestního řízení a odsouzení za přestupek zák. čl. XLVII:1908 může být jen posudek odborné komise pro zkoumání vína, zřízené podle tohoto zákona.

(Nález z 6. listopadu 1937 č. 1582/35-5.)

V ě c: Jindřich G. v Košicích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 7. prosince 1934 o přestupku falšování vína.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Rozsudkem policejního ředitelství v Košicích jako policejního trestního soudu I. stolice ze 7. listopadu 1929 byl st-l uznán vinným přestupkem § 17, příp. § 38 bodu 3 zák. čl. XLVII:1908, jehož se dopustil tím, že měl na skladě a uvedl do obchodu vína, která neodpovídají svému označení; potrestán byl na základě § 38 s použitím

§ 44 cit. zák. čl. hlavním trestem peněžitým 1.000 Kč a vedlejším trestem peněžitým 500 Kč, v případě nedobytnosti uzamčením na 60 dnů, a odsouzen k zaplacení útrat chemického rozboru v částce 376 Kč 20 h. Zároveň bylo vysloveno, že víno zabavené dne 5. listopadu 1929 se st-li uvolňuje s tím, že toto víno smí býti uvedeno do veřejného obratu jen pod označením jako víno desertní.

Rozhodnutím z 22. ledna 1931 žal. úřad tento prvostupňový trestní nález potvrdil.

Toto rozhodnutí bylo nálezem nss ze 7. března 1934 zrušeno pro vadnost řízení v podstatě s odůvodněním, že žal. úřad nechal nevyřízenou námitku odvolání st-lova, že znalecký posudek v projednávané věci mohla podati podle zák. čl. XLII:1908 jen zvláštní odborná znalecká komise, v níž je zastoupen i element laický, a že tato komise nemůže býti nahrazena ústavem vinařským státních výzkumných ústavů zemědělských v Bratislavě, v němž tento element zastoupen není a který tedy nemá vůbec způsobilosti a zákonného pověření k podávání znaleckého posudku; nebyly-li dosud řečené odborné komise znalecké zřízeny, nelze vůbec prováděti trestní řízení, jehož podkladem může býti podle cit. zákona jediné dobrozdání řečené komise. Současně však nss další námitku st-lovu, popírající správnost skutkového zjištění žal. úřadu, že totiž ono víno bylo vlastního pěstění a pochází z Malé Toroně, a uplatňující, že víno to bylo importováno z Maďarska, neuznal důvodnou, ježto žal. úřad měl pro své skutkové zjištění dostatečný podklad ve výsledku provedeného řízení.

Novým, nyní nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad znovu výměr první stolice v podstatě proto, že ustanovení §§ 52 a 54 zák. čl. XLII:1908 nemají ten smysl, že bylo nezbytně nutno k zavedení trestního řízení proti obviněnému, aby návrh na potrestání vyšel od komise zřízené podle cit. zákona na základě jejího odborného posudku, o čemž svědčí slovo v § 52 »mají«, tedy nemusí, a v § 54 slovo »slouží«, tedy nemusí nutně sloužiti. Když tedy takové odborné komise nebyly ještě zřízeny, není závady, aby pol. trestní soud zjednal si pro posouzení otázky viny obviněného posudek od jiného odborného znalce, tedy v tomto případě od státních výzkumných ústavů zemědělských, zřízených v republice, které mu úplně nahradí posudky dotyčné odborné komise.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Jak shora uvedeno, zabýval se nss již v nálezu ze 7. března 1934 námitkou st-lovou, že pozastavená vína byla importována z Maďarska a nepocházela z Malé Toroně, a zamítl ji, vysloviv, že žal. úřad měl pro své skutkové zjištění o původu vína dostatečný podklad ve výsledku provedeného řízení. Vytýká-li tato druhá stížnost za nezměněného skutkového a právního stavu opětně, že ono víno nebylo vlastního pěstění z Malé Toroně, nýbrž že bylo dovezeno z Maďarska a že tudíž opačné zjištění úřadu je proti spisům, vznáší na spor námitku v tomto sporném případě tímto soudem již rozsouzenou a tudíž nepřipustnou. Tím padá ovšem také důsledek, dovezený z této namítané okolnosti, že sporný případ nemůže býti posuzován podle cit. zák. čl., nýbrž že je tu rozhodný zák. čl. IX:1924, platný v Maďarsku.

Žal. úřad dovozuje ze znění předpisů §§ 52 a 54 zák. čl. XLVII:1908, že posudek odborné komise pro zkoumání vína v těchto předpisech uvedený může být nahrazen posudkem jiného odborného znalce, zejména posudkem státních výzkumných ústavů zemědělských v Bratislavě. Proti tomu namítá st-I, že trestní řízení i rozsudek jsou zmatečné, ježto nebyl zachován předpis § 54 zák. čl. XLVII:1908, který je předpisem kogentním a který stanoví, že podkladem trestního řízení může být jedině posudek odborné komise pro zkoumání vína, v níž je zastoupen živel laický, a že tento posudek nemůže být nahrazen posudkem žádného jiného znalce, tedy ani posudkem státních výzkumných ústavů zemědělských v Bratislavě. Těmto vývodům stížnosti musil nss dáti za pravdu z těchto důvodů:

Jestliže nějaký zákon nebo min. nař. předpisuje, aby byl vyžádán posudek zvláštních znaleckých sborů nebo znaleckých úředních orgánů, má podle § 140 odst. 3 polic. trest. řádu policejní trestní soudce slyšeti posudek těchto znalců. Takový předpis jest obsažen také v zákoně o zázkaze falšování vína a uváděti je do obchodu (zák. čl. XLVII:1908). Předpis § 52 toho zákona totiž stanoví, že k odbornému zkoumání nápojů, které podléhají ustanovením tohoto zákona a látek, kterých se používá při manipulaci s vínem, jakož i k podávání posudků v otázkách falšování vína, mají se zřídit (alakitandók) zvláštní odborné komise pro zkoumání vína. Předpis § 54 pak stanoví, že odborný posudek odborné komise pro zkoumání vína slouží za základ policejního trestního řízení. Ze znění těchto předpisů »mají se zřídit« (a l a k i t a n d ó k) a ze slov § 54 »slouží« (s z o l g á l) vyplývá, že oba předpisy mají povahu imperativní. Mýlí se tedy úřad, když má zato, že znění zákona (§ 54) připouští možnost, že základem trestního řízení a odsouzení nemusí být posudek odborné komise pro zkoumání vína a že podle tohoto předpisu stačí posudek jiného odborného znalce, zejména posudek státních výzkumných ústavů zemědělských v Bratislavě. Že odborná zkoumání, uvedená v § 52, mohou konati a posudky o falšování vína podávati jedině odborné komise pro zkoumání vína, plyne i z jiných předpisů zákona (na př. §§ 58, 59, 60). V souhlasu s předpisem § 54 zákona je také ustanovení § 103 nař. min. orby z 30. prosince 1908 č. 112.000, kterým se provádí zák. čl. XLVII:1908. Ustanovení toto v prvním odstavci pak uvádí, že skutková podstata falšování vína může být neodvisle od posudku odborné komise pro zkoumání vína prokázána také jiným způsobem, na př. úředním šetřením, výpovědí svědků, doznáním nebo jiným důkazem, takže porušení zákona může být zjištěno i tehdy, když odborná komise pro zkoumání vína na základě odborně technického zkoumání neshledala důvodu pozastaviti nápoj, z něhož byl vzat vzorek, komisi předložený. Z ustanovení toho plyne jenom tolik, že falšování vína může být zjištěno také jinými důkazy než znaleckým posudkem (chemických rozborem) odborné komise pro zkoumání vína. Z uvedeného ustanovení však nelze vyvoditi, že by tímto jiným důkazem mohl být také jiný znalecký posudek než znalecký posudek odborné komise pro zkoumání vína (§ 54 zákona), čili že by znalecký posudek této komise mohl být nahrazen posudkem znalce jiného. Skutečnost, že odborné komise pro zkoumání vína nebyly v Československé republice

dosud zřízeny, je nerozhodná pro posuzování zákonitosti nař. rozhodnutí, když je nesporné, že předpisy §§ 52 a 54 zák. čl. XLVII:1908 změněny nebyly.

Z toho, co bylo uvedeno, je patrné, že žal. úřad mylně vyložil zákon, když měl zato, že základem trestního řízení (§ 54) mohl býti posudek státních výzkumných ústavů zemědělských v Bratislavě na místě posudku zvláštní odborné komise pro zkoumání vína (§ 52 zákona). Z toho důvodu bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.045.

Pojišťovací právo: * Skutečnost, že určitá osoba provozuje živnost hostinskou proti předpisům živn. řádu, není rozhodná pro otázku, zda nabyla závodu ve smyslu § 171 zákona č. 221/1924 Sb.

(Nález z 6 listopadu 1937 č. 2025/35-6.)

Věc: Okr. nem. pojišťovna v Moravské Ostravě proti rozh. zem. úřadu v Brně z 28. ledna 1935 o ručení za pojistné.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Platebním výměrem okr. nem. pojišťovny v Mor. Ostravě z 12. prosince 1933 byla firmě Bratří O. v Mor. Ostravě-Mariánských Horách předepsána na základě ustanovení § 171 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. náhrada pojistného na zaměstnance přihlášené firmou Moravia, společnost s r. o. v Mor. Ostravě- Přívoze, za dobu od 1. srpna 1931 do 30. dubna 1933 v částce 15.654 Kč.

Okr. úřad v Mor. Ostravě zrušil ke stížnosti uvedené firmy výměrem z 16. dubna 1934 tento záruční platební výměr v podstatě z důvodu, že nezáleží na tom, že firma Bratří O. byla vůči živnostenskému úřadu vedena jako pachtýř hostinské koncese a jako náměstek firmy byla schválena Milada Š., neboť tento právní stav neodpovídal stavu faktickému, dle něhož firma Bratří O. hotel, resp. hostinskou živnost vůbec nevedla, nýbrž činila tak Milada Š., vedouc podnik na svůj účet; předchůdcovu hospodářskou činnost (t. j. činnost firmy Moravia) nastoupila Milada Š. a nebyl tudíž dán předpoklad »nabytí závodu« dle § 171 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 174/1928 Sb. firmou Bratří O.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Brně odvolání okr. nem. pojišťovny v Mor. Ostravě a potvrdil napadený výměr okr. úřadu.

O stížnosti uvážil nss:

Mezi stranami není sporu o tom, že závod, který patřil původně firmě »Moravia« a který tato provozovala, jest objektivně totožný se závodem provozovaným poté, když firma »Moravia« přestala jej na svůj účet provozovati. Dále je nesporno, že firma Bratří O. nabyla v dražbě reality, v níž živnost hostinská se provozovala, a že se stala nuceným pachtýřem této koncese, jako takový byla živnostenským úřadem schválena a že Milada Š. byla schválena jako její náměstek dle § 55 živn.